

Београд - Србија ће на крају преговора о придруживању ЕУ морати да призна Косово или посланици немачке скупштине неће одобрити њено чланство. (БЕТА)

Јасно да јасније не може бити! Није ово нова ствар, знао је то свако ко је желео да зна, али, ипак, овако недвосмислено још није било речено. Сад двојбе нема. Бундестаг је озбиљна установа, једне јако озбиљне државе. Ни та установа, ни та држава себи не би допустиле овакву, званично саопштену тврдњу кад иза ње не би стопостотно стајале. Да има икакве шансе за промену става Немачке, било кад у будућности, посланичка делегација не би Ћелићу гурнула прст у око у предизборној години.

Немачка није банана република као ДОС-овска Србија, па да свака промена власти значи заокрет од 180 степени у спољној политици. Тамо постоји стратегија, а што је још важније – национални интерес. Немци су оценили да је њихов национални интерес независност Космета. Нема тог Србина због ког ће они свој национални интерес угрозити. Још је Бизмарк тврдио да Србија није вредна крви нити једног гренадира, тако да простора за наду у измену немачког става нема. И шлус!

Кад је ово утврђено, ни наши политичари више не могу приповедати да ће ЕУ примити Србију, а да ова претходно не призна Косово. Џабе Ћелић призива у помоћ несагласје око признавања Космета међу чланицама Уније. Тих пет чланица које Косово нису признале, нису то учиниле једино у страху од сепаратистичких покрета у сопственим државама. Румунија има проблем мађарских сепаратиста у Трансилванији, Шпанија кубури с Баскијом и Каталонијом, Кипар је делимично окупиран од Турака, што му је заједничка брига с етнички истородном Грчком, а Словачка такође стрепи од великомађарског хегемонизма и сецесионизма.

Оне се противе признавању једнострано проглашених независности сепаратистичких региона, јер би се исти сценарио могао догодити њима, када би ово постала међународна пракса. Међутим, ниједна се од ових земаља није противила признавању оних нових држава, које су то постале уз сагласност (како тако добијену) својих матичних држава (Еритреја, Источни Тимор...). Ако једна држава призна неки свој део као нову независну државу, онда је реч о међународном договору, а не о отимању. Тиме интегритет оних земаља које не желе да се својих делова одрекну није угрожен, јер се успоставља правило неопходности пристанка матичне државе на сецесије неког свог

дела. Помињаних пет чланица Уније су сигурне да од њих нико неће уценама и бомбама тражити одрицање од територијалне целовитости, па се зато искључиво противе признавању једнострано проглашених независности.

Ако би Србија у било ком тренутку признала независно Косово, случај албанске нарко-државе више не би био у вези са сепаратистичким покретима у тим земљама, што би овима омогућило да се придруже осталим двадесет двема чланицама Европске уније и Србији у признавању Косова. Уосталом, када би се одлучивало о пријему Србије у ЕУ, нико од пет несагласних чланица не би тражио да Косово признају. То би се захтевало од Србије, јер се она и кандидује за чланство. Ових пет "савезница" нити би могле, нити хтеле, да се зарад српског чланства у Унији закрве с остатком те творевине и испослују, територијално неокрењеној Србији, улазницу у исту.

Зато, поновимо још једном – чланства у ЕУ за Србију неће бити док не призна Косово.

Боља вест нам баш одавно није стигла! Коначно можемо отворити очи и сагледати сву празнину флоскуле о безалтернативности еуропског путовања. Жалим само што смо толике услове без потребе испуњавали. Геј парада, испоручивање хашкој проклетој авлији комплетног војног и политичког врха трију српских држава, реформа школства по Гашу, реформа судства по Борису, фискална и монетарна политика по ММФ-у, приватизације по тајкунима, медијски мрак и НВО букачи по европским стандардима...

Уз ову асистенцију Бундестага, имамо право да се надамо како ће бирачи стрести мрену са очију и препознати капитулантске смицалице, лажи и преваре жуте подморнице и напредњачког дубла. Која је сад црвена линија коју Томо не би прешао? Лепо су му, и свима осталима, Немци поручили: "Или Косово или Европа." Бирајте! Шта би Тома и Борис одабрали, савршено ми је јасно, али њиховим бирачима, нажалост, није. Бар није било до сада. Од данас, мораће да се суоче са недвосмисленим питањем и да прецизно, без врдања, одговоре има ли алтернативе Европској унији? Мораће да кажу хоће ли зашиљити оловку, па потписати Хашимову неовисност зарад ИПА фондова.

Тешко ће ићи, овај пут, проглашавање изјаве немачких парламентарца гласинама, незваничним кулоарским наклапањима и чиновничким нагваждањима, што је иначе досманлијски манир кад у српску чаршију процури нека неповољна вест са Запада овог типа. Годинама већ из Европе стижу јасни и мање јасни наговештају да је нужно признати Косово ако се жели пуноправно чланство у Унији. Користили су се еуфемизми.

Добросуседски односи, решавање животних питања, нова политичка реалност и сл. били су термини којима је Тадићу и друштву децидно говорено шта ће морати да ураде, али који су им ипак остављали какву, такву могућност да лажу народ.

Уназад неко време, рукавице су скинуте, па је тако Ештонова дошла да ишчупа уши Борису који је онда наложио Вуку повлачење "српске", ионако капитулантске, резолуције из Уједињених нација. Ипак, Немци су били најбриткији. Њихово *Achtung, Achtung!*

зазвонило је у свим српским ушима као пре седамдесетак година. Хвала им на томе. Прави пријатељи те не лажу. Поштено ти кажу како ствари стоје. Сад је на нама да одаберемо. Ја мислим да ће тираде о братској Европској унији, чији ћемо део достојанствено постати колико сутра, развејати силина германске трубе.

Срби су били слуђени сиромаштвом, глађу, незнањем... па су једва дочекали бајке о лагодном животу у Унији. Хтели су да верују да ће им брзо бити боље. Свесно су пристајали на Борисовелажи и бирали да не виде очигледно док год је то било икако могуће. Све док им Европљани нису најјасније и најнедвосмисленије изrekli пресуду о неизбежном одрицању од Косова у замену за улазницу под модри стег западњаштва.

Више маске нема. Све је јавно и јасно. Сада знамо. Зато имамо шансу да се отргнемо од Европске уније, да поведемо сопствену спољну и унутрашњу политику у складу са нашим интересима. Од јуче је очигледно да ЕУ више није део тог интереса, јер претпоставља отписивање (засад само) Косова. Овим су странке заговорнице евроатлантизма као јединог курса српског националног брода, истеране на чистац. Више не морамо да се правимо како цар уистину има ново одело. Остали су голи. То сви виде. Они су се надали да до избора то неће бити обзнањено, али су Швабе пожуриле.

Хвала им до неба! Размишљам да ову бундесташку делегацију зовнем на Св. Стефана за славску трпезу. Нико ме није, као они, разгалио, има брат брату, двадесет година. Заслужили су да их гостим вином рујним и месом овнујским. Десет пуних пансиона свима! Да не би њих, још би Ђелић причао о партнерству и разумевању с Брислом, а Шутановац о добронамерности НАТО пакта. Овако, слава им и милост, Немачки скупштинари су нам отворили врата ка слободи. Кад одустанемо од Уније, моћи ћемо да слободно дишемо, да једемо и оне шаргарепе које нису тачно 12,31 цм дугачке, да хомофилима не допустимо штрапац Кнез Михаиловом, да из историје не учимо Хортијеву и Ердоганову страну приче, да медије деконтаминирамо од свих оних силних боркиња за људска права и сопствене банкарске рачуне, да не допустимо шеријаћење Рашке, а што је најважније да не одустајемо од сопственог територијалног интегритета.

Danke Deutschland

Пише: Остоја Симетић
петак, 24 јун 2011 18:06

Зато, иако не оригинално, подврискујем: "Danke Deutchland!!!"

(Аутор је копредседник УО Српског културног клуба)